

SARAH
HAYWOOD

de
Cactus

ROMAN

Ze heeft haar wereldje strak op
orde en dat bevalt haar prima –
maar het leven heeft
andere plannen...

1

Ik ben niet haatdragend, ik blijf niet hangen in meningsverschillen en ik vraag me nooit af wat anderen beweegt. Ook voel ik nooit de drang om tot elke prijs een discussie te winnen. Maar zoals bij alle regels zijn er natuurlijk uitzonderingen. Ik ga niet toekijken als iemand door iemand anders wordt uitgebuit, en hetzelfde geldt als ik zélf door iemand word uitgebuit; ik zal er alles aan doen om te zorgen dat het recht dan zegeviert. Het is dus ook niet verrassend dat ik door de gebeurtenissen van deze maand geen andere keus heb dan direct en drastisch in te grijpen.

Het was mijn broer, Edward, die me vertelde dat onze moeder was overleden. Hoewel het pas halfzes was, was ik al wakker; ik had boven de wc-pot gehangen en me afgevraagd of ik mezelf moest laten braken of dat ik de misselijkheid nog kon verdragen. Braken geeft een paar minuten verlichting, maar het gevoel komt snel weer terug, dus na mijn kosten-batenanalyse had ik besloten dat ik beter niet kon braken. Terwijl ik mijn ziekelijke spiegelbeeld stond te inspecteren, hoorde ik de telefoon gaan in de keuken. Er zijn maar weinig mensen die mij op mijn vaste lijn bellen, dus ik had al meteen het idee dat het een noodgeval betrof dat verband hield met mijn moeder. Maar het bleek niet om een noodgeval te gaan. Sterker nog, het had helemaal geen nut dat mijn broer me zo vroeg belde, behalve dat het me nogal overviel.

‘Suze, met mij, Ed. Ik moet je iets vertellen, en het is iets heel naars. Je kunt beter even gaan zitten.’

‘Wat is er gebeurd?’

‘Ik weet niet hoe ik het moet zeggen, Suze. Ik vrees...’

‘Edward, doe eens rustig. Lig ze in het ziekenhuis?’

‘Suze, ze is er niet meer. Ze is gisteravond overleden. Ik was zelf pas om twee uur vannacht thuis; ik was borrelen bij een vriend. Haar slaapkamerlicht brandde nog, dus toen heb ik aangeklopt en even naar binnen gekeken. Ik zag het meteen, want ze zat zo raar in elkaar gezakt. De huisarts is langs geweest; herseninfarct, zei ze. Ik kan het niet geloven.’

Ik slikte het opkomende braaksel in en ging aan de keukentafel zitten. Ik nam even de tijd om wat verdwaalde toastkrumels op een hoopje te vegen met de zijkant van mijn hand.

‘Suze... Suze?’

‘Ze was natuurlijk wel al achtenzeventig,’ zei ik uiteindelijk, ‘én ze had al twee keer eerder een hersenbloeding gehad. Dus echt onverwacht is het niet.’ Ik aarzelde. Ik wist wel dat ik nu mijn medeleven moest laten blijken, maar dit was mijn broer, dus dat voelde niet natuurlijk. ‘Ik begrijp wel dat het onplezierig voor je moet zijn geweest om haar te vinden,’ voegde ik eraan toe. ‘Sorry. Ik heb nu geen tijd om te praten, ik moet me gaan aankleden en naar mijn werk. Ik bel je later. En Edward?’

‘Ja, Suze?’

‘Zou je mij alsjeblieft geen Suze willen noemen?’

Ik had niet verwacht dat ik wees zou zijn op mijn vijfenveertigste, een leeftijd waarop de meeste mensen nog allebei hun ouders hebben, maar mijn vader en moeder waren allebei al in de dertig toen ik werd geboren, en mijn vader had een bepaalde zwakte in zijn karakter waardoor er al vroeg een eind aan zijn leven kwam. Ik heb mijn moeder niet zo vaak bezocht als ik had moeten doen, in haar laatste jaren. Ik ben ambtenaar en werk op een afdeling Project Delivery (waar ik grote aantallen complexe gegevens analyseer en diepgaande rapporten over geleverde prestaties maak), en ik heb gemerkt dat ik me moeilijk staande hou als ik me niet hele

dagen met grote getallen en de kleine lettertjes kan bezighouden.

Een andere reden voor mijn weinig frequente bezoeken was het feit dat Edward alweer bij mijn moeder was ingetrokken, en hij en ik niet – om het vriendelijk uit te drukken – dezelfde ideeën over het leven delen. Mijn broer is maar twee jaar jonger dan ik in absolute zin, maar wat betreft emotionele en psychologische ontwikkeling is hij wel dertig jaar jonger, aangezien die in zijn tienerjaren is gestopt. En niet, moet ik daaraan toevoegen, omdat hij een of andere officieel gediagnosticeerde geestelijke afwijking heeft, maar omdat hij geen wilskracht heeft en genotsuchtig is. Terwijl ik hard heb gewerkt aan een stabiele loopbaan en een stabiel leven, is Edward van zinloze baan naar onbeduidende relatie naar morsig appartement gegaan. Het is dan ook niet verbazingwekkend dat hij uiteindelijk weer naar mijn moeder is gegaan, op zijn veertigste.

Het is een schok om te horen dat een familielid is overleden, zelfs al gaat het om iemand die oud en niet gezond was, en ik moest daarom een paar minuten rustig gaan zitten om alles op een rijtje te kunnen zetten. Maar aangezien ik in Londen was, en mijn moeders stoffelijk overschot in Birmingham, kon ik verder praktisch niets doen. Ik besloot dan ook om gewoon naar mijn werk te gaan, tenminste, zo gewoon als ik het kon doen lijken, met die verschrikkelijke misselijkheid. Ik zou op kantoor niemand vertellen over mijn moeders dood. Ik zag het al helemaal voor me: de orgie van geklets en gezucht, klamme omhelzingen en medeleven met het verlies van iemand die ze nog nooit hadden ontmoet en van wier bestaan ze tot dan toe niet eens wisten. Ik hou daar niet zo van.

Toen ik het metrostation vlak bij mijn kantoor uit kwam, sloeg de hitte me in het gezicht. De temperatuur was inmiddels al gestegen tot het niveau waarop het nieuwe asfalt bij de uitgang zacht wordt. Het lawaai en de dampen van het langzaam rijdende verkeer leken erger dan anders, en de priemende intensiteit van het

zonlicht stak in de achterkant van mijn netvliezen. Eenmaal achter de relatieve veiligheid van mijn bureau, in het stilste hoekje van een grote kantoortuin, zette ik de ventilator aan en richtte die op mijn gezicht. Enigszins bijgekomen spendeerde ik, zoals iedere ochtend, een paar minuten aan het inspecteren van de cactussen die ik aan de voorkant van mijn bureau heb opgesteld. Ik verzekerde me ervan dat er geen rottende wortels zijn of onderdelen die er verschrompeld of uitgedroogd uitzien, stofte ze af met een zacht penseel, zorgde ervoor dat het vochtgehalte van de aarde op peil was, en keerde ze een slag zodat de cactussen gelijkmatig aan zonlicht werden blootgesteld. Toen dat klaar was, sloeg ik een projectmap open. Ik hoopte dat het nadenken over het bijzonder ingewikkelde rapport, dat ik eind volgende week bij het hoofd van de afdeling moest inleveren, zou helpen om de gebeurtenissen van die ochtend uit mijn gedachten te bannen.

Mijn baan is misschien niet een van de meest opwindende carrières voor iemand met een rechtenstudie, maar hij past me. De meeste medestudenten gingen de advocatuur in, maar mij trok de zekerheid van een baan bij de overheid: de voorspelbare salarisschalen, al zijn ze niet zo genereus, het degelijke pensioenplan en het feit dat ik er niet aan de luimen van senior partners ten prooi zou vallen. Hoewel mijn werk geen gebruikmaakt van mijn academische niveau, en hoewel ik niet het soort expertise heb dat ik zou hebben opgedaan tijdens een verdere juridische opleiding, blijken mijn brede kennis van het recht en de werking van het systeem uitermate nuttig als ik een klacht moet onderzoeken.

Het kantoorleven zou dragelijk zijn als ik geen collega's had. En die dag had ik te kampen met een nog bredere reeks ergernissen en irritaties dan anders. Bijvoorbeeld: het was nog niet eens halfelf of de geur van restjes afhaalchinees die een van mijn wat gezette-re collega's altijd opwarmt in de magnetron in ons kleine keukenblokje bij wijze van elfuurtje dreef al over mijn bureau. De gal kwam op in mijn keel, en ik had een groot glas koud water nodig

om een noodstop op het toilet te voorkomen. Ik liep naar de waterkoeler, waar ik tot mijn misnoegen Tom tegenkwam, een energieke administratieve medewerker, die kort geleden was aangenomen, en die nog stukjes van de baguette die hij als ontbijt had genuttigd in zijn enorme baard had hangen. Hij werd de tweede bron van irritatie.

‘Ha, Susan, jou moet ik net hebben. Ik heb een Facebook-groep aangemaakt om borrels te kunnen afspreken, en dingetjes te delen die hier gebeuren. Stuur me even een vriendschapsverzoek, dan voeg ik je toe.’

‘Jij bent hier nog niet zo lang, hè?’ zei ik, terwijl mijn glas volliep. ‘Iedereen weet dat ik niet op Facebook zit.’

‘Wow, dat meen je niet! Hoe hou je dan contact met mensen? Zit je wel op Insta of WhatsApp? Dan maak ik daar ook groepen voor aan.’

‘Ik zit nergens op. De telefoon of een sms’je werkt meestal prima.’

‘Ja, als je contact wilt met je móéder, of zo, maar hoe blijf je dan in contact met mensen van school en je studie? Hoe organiseer je je sociale leven?’

Ik was hier niet voor in de stemming. Om een of andere reden prikten mijn ogen; misschien door het felle lamplicht. Ik legde hem kort en duidelijk uit dat ik geen enkele behoefte voelde om contact te houden met mensen met wie ik vele jaren geleden vluchtig contact heb gehad en dat ik mijn leven graag zo simpel mogelijk hield. Als hij zich geroepen voelde om mij te informeren over kantoorgeestjes of als hij echt belangrijke werkgerelateerde informatie voor me had, moest hij me maar een mail sturen. Ik had kunnen opperen dat hij ook de vijftien passen van zijn bureau naar het mijne kon zetten, maar ik moedig dat soort dingen liever niet aan.

Vlak na enen gooide ik net de witte boterham met boter die ik hoopte binnen te kunnen houden in de prullenbak, en moest ik

weer mijn best doen om mijn gedachten in goede banen te leiden, toen de aanblik van Lydia me irriteerde – een collega van in de dertig, sinds kort weer single – die met flinke passen langs de rand van de kantoortuin aan het lopen was. Om de zoveel tijd keek ze op haar horloge. Ik moest aan de slag met de analyse van een tabel die ik vlak voor mijn korte pauze had uitgeprint, maar het heen-en-weer geloop van mijn collega maakte dat onmogelijk.

‘Lydia, ben je met opzet zo irritant?’ vroeg ik onvriendelijk, toen ze voor de vierde keer langs mijn bureau kwam.

Ze zei dat ze een *activity tracker* voor haar verjaardag had gekregen, en dat ze tienduizend stappen per dag moest zetten. Ze moest weer in vorm zien te komen, nu ze weer ‘op de markt’ was – wat geen term is die ik zou gebruiken om onze gedeelde status van alleenstaande vrouw te omschrijven. Bij haar vijfde rondje vroeg ik waarom ze niet buiten ging wandelen, zoals ieder wel-denkend mens. Maar dat kon kennelijk niet: ze had die avond een blind date, en die wilde ze niet onder het zweet en viezigheid van de bloedhete straten onder ogen komen. Toen ze voor de zesde keer langsliep, zei ze dat ik zo geïnteresseerd leek in wat ze aan het doen was dat ik misschien wel wilde meelopen. Ik weigerde. Bij rondje nummer zeven had ik zin om dat mens te wurgen. Ik snak-te naar rust en stilte, zodat ik me kon concentreren op het door-komen van deze gruwelijke dag. Ik offerde dat ze ook de trap op en neer kon lopen; op die manier zou ze twee keer zo snel van haar overtollige kilo’s af komen.

‘Het is me duidelijk, Susan,’ snoof ze, en ze liep weg, de klap-deuren door. Ik was vast niet de enige die een zucht van verlichting slaakte.

Halverwege de middag kwam Tom – die de strijd met Lydia aan-ging om de titel ‘Meest Irritante Collega van de Dag’ – aan mijn bureau staan. Ik probeerde hem te negeren, maar hij leek vast van plan om daar te blijven staan tot ik zijn aanwezigheid erkende.

‘Volgende maand doe ik mee aan een kroegentocht voor het goede doel, en nou vroeg ik me af of jij me zou willen sponsoren,’ zei hij. ‘Ik kan je een linkje sturen naar de fundraiser, aangezien jij voorlopig nog niet gaat toetreden tot de eenentwintigste eeuw.’

‘Wat is het goede doel?’ vroeg ik, terwijl ik mijn pen liet vallen.

‘Dat heb ik nog niet besloten. Ik vind gewoon dat ik iets zinvol moet doen met mijn leven. Misschien doe ik het wel voor de panda’s, ik ben dol op panda’s, of tegen de opwarming van de aarde, want daar maak ik me tegenwoordig ook heel erg druk om. Het punt is, er zijn zoveel goeie doelen. Waar moet je beginnen?’ En hij trok een overdreven verdrietig gezicht.

‘Ik heb gehoord dat de Hersenstichting goed werk doet,’ zei ik en ik weet niet waarom, maar mijn ogen begonnen weer te prikken.

‘Zou kunnen, maar dat vind ik niet zo sexy klinken. En trouwens, volgens mij heeft een vriend van me vorig jaar al een keer zijn baard afgeschoren voor patiënten met een hersenbloeding. Ik wil iets anders doen.’

‘Kom dan maar weer terug als je iets hebt besloten,’ zei ik, en ik draaide mijn stoel van hem weg.

Iedereen bij mij op kantoor is tegenwoordig bezig met geld inzamelen. Vroeger kwam het een of twee keer per jaar voor, maar nu is het een constante stroom van goede-doel-zus, sponsoring-zo: wandelen, hardlopen, fietsen, zwemmen, klimmen, abseilen, hiken, door de modder waden. Ik klaag niet, begrijp me goed. Ik ben er helemaal voor dat mensen hun energie inzetten voor een ander in plaats van voor zichzelf – als je tenminste de bijkomende gezondheidsvoordelen niet meerekent van al die activiteiten, en de deugdzame indruk die ze ermee maken. Maar de persoonlijke interactie die ermee gemoeid is, heeft wel degelijk invloed op de productiviteit van de medewerkers bij ons op kantoor. Ik besloot om dat aan te kaarten bij mijn lijnmanager, Trudy, ook al had ik er niet echt zin in. Ik had er ook meteen spijt van: ook zij bleek een enorme bron van frustratie.

Trudy was op dezelfde dag als ik bij de afdeling komen werken, op hetzelfde functieniveau als ik, heel erg lang geleden. Eerst zeurde ze steeds dat ze samen koffie wilde drinken tijdens onze lunchpauze of een glas wijn na het werk, maar ze kwam er al snel achter dat ze haar tijd verspilde. Sinds die tijd heeft Trudy zich omhoog gewerkt tot de duizelingwekkende hoogte van teammanagement, met vier zwangerschapsverlofintermezzo's. Foto's van de eindproducten van die werkonderbrekingen stonden prominent op haar bureau tentoongesteld, in al hun fietsenrek- en sproetenglorie.

Ze leunde naar achteren en glimlachte welwillend terwijl ik uitlegde dat het voor de efficiëntie beter zou zijn om maandelijks een bepaald tijdstip aan te wijzen waarop collega's hun liefdadigheidsactie konden promoten, sponsors binnenhalen en het geld konden innen. Trudy, die denk ik grappig wilde zijn, zei dat het voor de efficiëntie beter zou zijn als ik een keer per maand een bepaald tijdstip aangewezen kreeg waarin ik suggesties voor productiviteitsverbeteringen mocht doen. Ze grinnikte erom. Ik niet. Misschien voelde ze dat ik ontevreden was met haar reactie, want haar uitdrukking veranderde om van geamuseerd naar bezorgd. Ze vroeg of alles wel goed ging met me, en of ik soms last had van de zomergriep, want die heerste. Toen ze me haar doos met tissues voorhield, verontschuldigde ik me en verliet haar kamer.

Halfzeven. Het enige geluid was het verre gezoem van de stofzuiger dat steeds harder klonk naarmate hij dichterbij kwam in het inmiddels lege kantoor, en onrustige gedachten drongen weer mijn hoofd binnen. Ik zette mijn computer uit en stopte mijn telefoon in mijn tas toen onze Roemeense schoonmaakster, Constanta, de deur openduwde en puffend binnenkwam. Ik zette me schrap voor onze gebruikelijke conversatie.

'Goeienavond, Susan. Hoe is het ermee?'

'Uitstekend,' loog ik. 'En met jou?'

'Goed, goed. Met mij gaat het altijd goed. Ben je enige nog?'

‘Zoals gewoonlijk.’

‘Ach, jij werkt zo hard, Susan, net als ik. Die anderen zijn lui-wammesen.’

Ze liep naar mijn bureau en boog zich naar me toe om samen-zweerderig te fluisteren, haar adem warm tegen mijn oor.

‘Die daar. Die gooit zijn vieze zakdoekjes op de grond. Tissues vol met snotjes. Bah. En die daar. Haar hele bureau staat altijd vol bekers met vette lippenstiftvegen. Waarom brengt ze ze niet terug naar de keuken? Ik ben haar moeder niet. Stelletje baby’s.’ Ze ging weer rechtop staan. ‘En, Susan, heb je nog steeds geen vent?’ Tegen ieder ander zou ik hebben gezegd dat ze zich met hun eigen zaken moesten bemoeien, maar zij en ik voeren dit gesprek elke dag, en ik ken mijn tekst goed. Dus ik zei dat ze vast een grapje maakte.

‘Heel verstandige dame. Mannen! Wij sloven ons uit om geld te verdienen en dan komen we thuis en moeten ons daar ook nog eens uit de naad werken. En wat doen zij als ze uit hun werk komen? Ze leggen hun voeten op tafel en verwachten dat ze worden bediend, of ze verdwijnen met hun loon, God mag weten waar naartoe, en komen terug met een lege portemonnee. Mijn eigen man, Gheorghe, die is in rook opgegaan, *poef*. Liet me achter met vier dochters om groot te brengen. Ze zijn inmiddels allemaal getrouwd, en al hun mannen zijn al net zulke nietsnutten. Ik heb drie schoonmaakbaantjes zodat ik ze geld kan sturen. Ik heb gezegd dat ze het onder de planken van de vloer moeten verstoppen.’

‘Ze hebben geluk met zo’n moeder als jij.’ Ik controleerde of mijn ov-kaart in mijn zak zat, schakelde de ventilator uit en liep weg. Toen bleef ik staan; de woorden voelden vandaag anders.

Constanta straalde. ‘Wij zijn hetzelfde, jij en ik. We weten wat we willen in het leven en we weten precies hoe we dat moeten regelen. Wat kan ons het schelen wat anderen daarvan vinden. Jij bent een goed mens, Susan.’

Ze kwam op me af om me in mijn wang te knijpen, maar her-

innerde zich dat ik niet van fysiek contact gediend ben, en liep toen naar de andere kant van de ruimte om de stekker van haar stofzuiger daar in het stopcontact te steken. Toen ik het gebouw verliet en de hitte weer van de stoeptegels sloeg, was ik blij dat ik de hele dag had gedaan alsof er niets aan de hand was, ondanks het feit dat mijn collega's me voortdurend lastigvielen. Maar ja, het kost mij natuurlijk geen moeite om mijn gevoelens voor anderen verborgen te houden: dat is een van mijn talenten.

Eenmaal thuis belde ik Edward. Het was vreemd om hem twee keer op een dag te spreken, en voor de verandering een keer zo beschaafd. De omstandigheden schreven voor dat we onze aanzienlijke meningsverschillen opzij moesten schuiven en moesten samenwerken, in elk geval tot de begrafenis achter de rug was en de nalatenschap was geregeld. Hij vertelde me dat de begrafenisondernemer langs geweest was en dat hij de begrafenis voorlopig op volgende week vrijdag had gezet. Tenminste, het werd een crematie, zei hij. Daar had ik geen bezwaar tegen; ik begrijp niet dat iemand zijn familieleden in de kletsnatte grond wil laten wegrotten, of waarom ze een graf willen om te bezoeken, alsof de ziel van de overledene op de grafsteen blijft zitten wachten tot je langskomt voor een praatje. Dus, mooi; we waren het eens.

'Ik verwacht niet dat ze een testament heeft opgesteld,' vervolgde ik. 'Ze heeft er nooit iets over gezegd. Dus het zal alleen gaan om de opbrengst uit verkoop van het huis en wat spaargeld dat onder ons moet worden verdeeld. Dat regel ik allemaal wel.'

Stilte. 'Nou, ze heeft dus wel een testament, Suze. Dat heeft ze een paar weken geleden geregeld. Ze had een programma gehoord op de radio waarin ze zeiden dat iedereen er een moest hebben. Ik zei dat ze dat volgens mij helemaal niet nodig had, maar je weet hoe ze is.' Ik herinner me dat hij ineens defensief klonk, of maak ik dat er achteraf van?

'Echt? Daar heeft ze tegen mij niets over gezegd.'

Hij had al contact opgenomen met de notaris, wat ik opmerkelijk voortvarend vond voor mijn broer, wiens organisatietalent meestal beperkt bleef tot een wedformuliertje kopen of een pizza bestellen.

‘Ze zeiden dat zij het testament zouden opdiepen en dat ze contact met ons zouden opnemen. Ik laat het verder allemaal aan hen over. Ik heb geen verstand van dit soort dingen.’

Ik had het die week heel druk op mijn werk, dus moest ik alles aan Edward overlaten, al had ik niet veel fiducia in hem. Ik gaf hem gedetailleerde instructies over hoe hij aangifte moest doen van het overlijden, gaf hem een lijst geschikte gelegenheden voor de wake en vertelde hem waar mijn moeder haar adressenboekje bewaarde voor de gegevens van vrienden die moesten worden ingelicht. Hij snoof toen ik hem vroeg of hij daar allemaal toe in staat was.

Het was negen uur tegen de tijd dat ik klaar was met mijn gesprek met Edward. Ik had de hele dag nog niet gegeten, los van twee theebiscuitjes, en ik voelde me duizelig. Ik kookte een kleine portie rijst en ging aan de keukentafel zitten om de opkomende miselijkheid de baas te blijven. De openslaande deuren naar mijn binnenplaatsje stonden op een kier, en het gehuil van de nieuwe baby van de bovenburen en de stank van de vuilnisbakken hiernaast kwamen de keuken in drijven. Ik moet dit even uitleggen: ik woon in een appartement op de begane grond van een victoriaans rijtjeshuis in Zuid-Londen. Ik heb het eerst ruim tien jaar gehuurd, tot de huisbaas het in de verkoop deed, en tegen die tijd had ik genoeg gespaard van mijn bescheiden ambtenarenloon om de aanbetaling te kunnen doen. Dus nu ben ik huizeigenaar, of om preciezer te zijn: nu heb ik een gigantisch hoge hypotheek.

Terwijl ik de wilskracht verzamelde om de vork naar mijn mond te brengen, keek ik naar de kat van de burens, Winston, een stevige rode kater, die zichzelf zorgvuldig zat te wassen op mijn tuintegels.

Ik heb het meestal niet zo op katten; ik vind het niet prettig dat ze zo onder geparkeerde auto's schieten, of zich door een hek persen als je ze beleefd groet. Maar Winston is een uitzondering. Hij blijft staan als je op hem afkomt, en tolereert het als je hem aait, tot hij het welletjes vindt. Dan geeuwt hij, rekt zich uit en loopt kalm weg. Hij is nergens door geïntimideerd en heeft niet de behoefte tegen je te slijmen. Hij doet me denken aan Kiplings 'De kat die in zijn eentje wandelde', een van mijn favoriete verhalen toen ik nog klein was. Ik herinner me dat mijn vader me, op een van zijn heldere momenten, op schoot nam en dat hij me voorlas uit een beduimd exemplaar van de *Just So Stories*. Terwijl ik naar Winston keek vroeg ik me af waar dat boek nu was. Waarschijnlijk in een vergeten doos op zolder van het ouderlijk huis, wat me deed denken aan het werk dat in het verschiep lag als we dat voor de verkoop gereed moesten maken. En in mijn toestand van dat moment was dat een overweldigende gedachte.

Toen ik Edward een paar dagen later belde om te controleren of hij al vorderde met mijn lijstje opdrachten, ging de telefoon onwaarschijnlijk lang over. Ik wilde net ophangen toen een stem die niet van Edward was mompelde: 'Hallo?' Ik aarzelde, verontschuldigde me dat ik het verkeerde nummer had gebeld en hing op, voordat ik besepte dat ik de sneltoets had gebruikt voor mijn moeders nummer. Ik belde meteen terug. Weer dezelfde achteloze begroeting.

'Ik belde net ook al. Is dit de familie Green? Patricia Green – de overleden Patricia Green – en haar zoon Edward?'

'Ja, klopt.'

'U spreekt met Edwards zus, Susan. Ik zou hem graag onmiddellijk willen spreken.'

'O, Susan. Ja, eh, oké. Ik kijk even of hij er is.'

Het geluid van gemompel, gevolgd door een onnatuurlijk opgewekt: 'Hoi Suze, hoe gaat-ie?'

‘Edward, wie was die man, en waarom neemt hij de telefoon van onze moeder op?’

‘O, dat is gewoon Rob. Ik zei dat hij hier wel een paar weken kon crashen, tot hij iets voor zichzelf heeft gevonden. Hij is op reis geweest en is net terug. Geweldige vent.’

‘Het kan me niet schelen hoe geweldig hij is. Ik wil niet dat er vreemden in het huis van onze moeder verblijven. Zeg dat hij weg moet. Ze is nog geen vijf minuten dood en het huis staat vol waardevolle spullen.’

‘Luister nou, Suze –’

‘Susán.’

‘Luister, ik ken Rob al sinds mijn studie. Je hebt hem zelf een paar keer ontmoet, jaren geleden. Hij heeft nu gewoon wat hulp nodig. Toen ik het zelf zwaar had was hij er ook voor mij, en nu ben ik er voor hem. Ik ga hem er niet uit gooien, hij kan nergens heen.’ Mijn broers loyaliteit aan zijn kroegvriendjes is ronduit ontroerend.

Ik besloot om dit verder te bespreken tijdens mijn bezoek aan Birmingham. Ik zou die Rob er zelf wel uit gooien. Ik veranderde van onderwerp door over de uitvaart te beginnen, want dat had meer urgentie. Edward zei dat het me vast deugd zou doen te horen dat de wake was geregeld; hij had een ruimte gehuurd in een pub genaamd The Bull’s Head.

‘We kunnen ons eigen eten meenemen, als we willen, en de drankjes gaan op rekening,’ zei hij trots.

Ik legde hem uit dat dat onaanvaardbaar was; hij moest de boeking onmiddellijk afzeggen. ‘Ma was geheelonthouder. Ze zou het vreselijk vinden als haar wake in een pub plaatsvond.’

‘Gelul. Ze was helemaal geen geheelonthouder. Ze dronk graag op zijn tijd een sherry’tje en een glaasje shandy. En ze zou willen dat mensen het gezellig hadden, en dat kan, in The Bull’s Head. Ze zou helemaal geen porseleinen kopjes en beschaafde conversatie hebben gewild.’

‘Dat is dus preciés wat ze wel wilde. Zo was ze. Ze was niet iemand van glazen bier en de cancan dansen.’

‘Jammer, want zo heb ik het geregeld, Suze, en het wordt hartstikke gezellig. We gaan elkaar grappige verhalen over haar vertellen, en wie dat wil kan een beetje dronken worden. En als jou dat niet aanstaat, dan rot je maar op.’

Eerste druk juli 2018

Oorspronkelijke titel *The Cactus*

Oorspronkelijke uitgever Two Roads, een imprint van John Murray Press

Copyright © 2018 Sarah Haywood

The moral right of Sarah Haywood to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2018 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Utrecht

Omslagillustratie © Shutterstock/SalomeNJ

Opmaak binnenwerk Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN 978 90 261 4341 0

ISBN e-book 978 90 261 4342 7

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.